

sluša malček kakor bi vže vse razumel in znal! In Metka, ta pridna Metka! Zraven stoji, ročici ima skleneni in tako mirno gleda za materino roko, kakor bi jej vže iz roke hotela pobrati vse, kar bode povedala.

In tukaj na podobi vidite samo tisti trenotek, ko delajo, ko se učé in beró in molijo. Kaj pa še le, ko bi vam jaz pokazal sliko, koder jedó in pijó in se igrajo in lepe podobice gledajo in si povesti pripovedujejo. Povitica se smeje raz mizo, jabolka se kotalé po njej, rožiči gledajo iz skledé in smôkve (fige) so nabrane na velikem vencu. Sladkor vsake vrste se bleští od luči, bodisi vže navadni „bombon“ ali redek-bombon, bodisi „kankel-cuker“ ali melisne jagode. Tudi lesenega konjiča s piščalko ne bodete pogrešali in tacéga ne na kolesčkah, možícev z migajočo brado je kar na izbero in punčike tako lepo napravljene bodo skakale po mizi.

Toda vsega vam ne povem, otroci! Kadar bode zopet sv. Miklavž hodil po svetu in oglasil se tudi pri meni, takrat vas ne bodem pozabil, ako bode le bolj pridni kakor je bil Kosov Tomažek. Pa kesanja ne bode — kar je še glavna stvar!

B.

Podobica.

Malej, nizkej čumnati predli sta mati in hči Marijca. Leščerba je vže jela pojemati, le še kreпки udarci ure na steni in pa brneča kolovrata motila sta tišino. Ko bi ne bilo pretemno, zapazili bi v Marijčinih očeh solzé, in ko bi ne vršela kolovrata, slišali bi materine globoke vzdihé. Komú neki so te solzé, komú ti vzdihé? — Oh, žalost se je bila vselila v uborno kočó, odkar je bil odšel domači sin Peter v Bosno nad Turka. V najlepšej dôbi, ko je bil s sestro svojej ubožnej materi najkrepkejša pomoč, vzel ga je kakor blisek z jasnega neba cesarjev klic z drugimi tovariši vred. Kako težko se je ločil Peter od doma, od ljube, vže precej stare matere, ki je od danes do jutri, od ljubeznive sestre, za katero se je baš začela nevarna dôba! A udal se je v voljo Božjo in odšel. Sestra sama zdaj poklada živini, ki jo je on tako pridno oskrboval. In cvetice na vrtu so odcvetele, osipavajo se, in ona je vender mislila, da se povrne, ko ga še pozdravi in obsuje z bujnim cvetjem. In zdaj je vse tako mirno, vse tako tiho. Vže pol leta ni niti sluha o Petru. Morda je vže mrtev? Kako je ta strah trgal ljubeče materino srce! Negotove vesti so dohajale z bojišča v vas, sedaj dobre, sedaj slabe. Kaj gotovega ni nihče vedel.

Mati ustavi kolovrat. „Dovolj je, Marijca, béri kaj, preide nama hitreje čas!“ In začela je brati iz Robinzona, kako se je povrnil po tolikih nezgodah v domovino. Oh, in zdi se jej, da je Robinzon njen Peter. „Izvestno, izvestno se povrne tudi Peter, mati, izvestno!“

Zdajci začne biti ura, verižica z utežjo zdrkne na tla, pojemajoča leščerba ugasne.

„Oh,“ zavikne Marijca, „spomin, mati, spomin!“ Začneta moliti in pri Bogu iskati si tolažbe. Če je kedaj Bog uslišal prošnjo nedolžnega srca, kakeršno je bilo srce Marijčino, izvestno usliši tudi Marijco, izvestno se povrne Peter.

Ubogi siroti! Morebiti je ta zadnji up poročilo, da ga ne vidita več na tem svetu

Pozno jeseni je vže bilo, ko sta sedeli v veži Marijca in mati. Tam doli od mosta pa je prispela tolpa ukajočih mladeničev, ki so se ravno kar vračali z bojišča. Vse jim je hitelo naproti, tudi Marijca ni bila mej zadnjimi. Oh, in glej, ni ga bilo mej njimi! Le toliko poizvé, da je Peter jedini iz vási ostal na bojišči. Nezavestno odnesó Marijco domóv. In mati, začuvši, da Petra ni, britkostno zaječí, potem pa mirno zaspí, na veke . . .

Komú naj potoži Marijca to dvojno britkost? Zdaj je sama, zapuščena. Oh, Bog moj, prehudo je to za njó . . .

J. Kromar.

Listje in cvetje.

Mati.

Mož mó dri, vpraša matere:
Kdo jej otrok najljubši je?
Odgovor mati da takòj:
„Najmlajši to je sinek mój.“

Odmaje mó dri mož z glavó
In mater posvarí takó:
„Otroci vsi so tvoja krí,
Ljubezni iste vredni vsi.“

Nasméhne mati se lahnó,
Dé možu modremu takó:
„Najmlajši ta je moj otrok,
Ki dal mi ljubi jih je Bog;

Zató največ mu treba je,
Skrbí — ljubézni materné,
Da bo na čast Bogú ljudém
In radost maternim očem.“

Prstje.

Ta z drevésa
Hruške stré sa;
Ta jih mé če
V prazne vreče;
Ta na rame
Vrečo vzame;
Ta jo skozi
Vrata vozi;
Ta pa gleda
In — pojé da!

Uganke.

- 1) Povsod s te bój hodi, pa ti ni treba.
Kaj je to?
- 2) S čim so ljudje v Ljubljani hiše
pokrili?
- 3) Kdo največ trpi, kadar cerkovnik zbolí?
- 4) Kaj je to: Nekaj je nič, a nič je
nekaj?
- 5) Kdo ima glavo težko kakor trup?

Briljant.

(Priobčil Fr. Staufer.)

```

a
a a a a
a a a a a
b b c c c c c
c c c c c e e f g
g i i i i i i j j j
j k k k k k k k k l l l
l m m n n n n n o o
o o o r r r r r s
s s s s s t t
t t u u v
v v v
z
    
```

Zaménjajte črke v tem briljantu takó med se bój, da se bode čitalo v 13 vrstah 13 besed od leve proti desnej; a srednja, rekše 7. vrsta naj se čita tudi od zgoraj nizdolu po sredi posamičnih besed.

Besede naj značijo: 1. soglasnik; 2. žival; 3. in 4. sadje; 5. goro na Kranjskem; 6. rokodeleca; 7. zeló pogumnega in slavnega mornarja; 8. kranjski mesti; 9. ptico; 10. spomin našega Zveličarja; 11. ribo; 12. žensko imé; 13. soglasnik.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

